Dosarul nr. 2a-290/2024 I instanță
Nr. PIGD 2-23184434-06-2a-03112024 judecător Ghedrovici Nicolae

judecătoria Anenii Noi sediul Central

D E C I Z I E

13 martie 2025 **mun. Comrat**

Colegiul judiciar al Curții de Apel Sud, sediul Comrat
În componența:
președintele ședinței, judecătorul Mironov Andrei
judecătorii Colev Grigori și Hudoba Valeri
grefier Satirova Marina
cu participarea:
în lipsa părților legal citate

examinând în ședință publică, în ordine de apel, apelul declarat de reclamantul Daniliuc Nicolae împotriva hotărârii judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 18 ianuarie 2024, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău cu privire la încasarea în mod solidar a prejudiciului moral, cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor pentru asistență juridică,

audiind raportul judecătorului Mironov Andrei asupra cauzei și esenței apelului, analizând materialele cauzei,

A C O N S T A T A T:

1. ***<u>Circumstanţele cauzei:</u>***

La data de 08 noiembrie 2023, Daniliuc Nicolae a înaintat în prima instanța o cerere de chemare în judecată către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistența juridică. (f.d.2-13)

În motivarea acțiunii a invocat, că la 16 iunie 2023, a depus o plângere penală procurorului mun. Chișinău, prin care a solicitat de a dispune începerea urmăririi penale în privința șefului-adjunct al SUP al IP Centru al DP mun. Chișinău, Dorel Cucoș, în temeiul art. 327 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova – *abuzul de putere sau abuzul de serviciu*, art. 328 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova – *excesul de putere sau depăşirea atribuţiilor de serviciu*, și art. 329 alin. (2) Cod penal al Republicii Moldova – *neglijența în serviciu*.

Reclamantul susține, că au fost încălcate prevederile art. art. 19, 254, 274 Cod de procedură penală. Procurorul General al Republicii Moldova, Stoianoglo Alexandr, împreună cu procurorii a fost obligat să cerceteze circumstanţele cazului dat complet, obiectiv, sub toate aspectele pentru stabilirea adevărului şi în urma probelor acumulate să dispună prin ordonanţă motivată începerea urmăririi penale sau refuzul de a dispune începerea urmăririi penale.

Reclamantul menționează, că sunt norme de drept în vigoare, care au produs şi produc efecte juridice pe întreg teritoriul Republicii Moldova și sunt obligatorii atât pentru Procurorul General al Republicii Moldova, precum şi pentru toţi procurorii din cadrul Procuraturii Republicii Moldova.

Daniliuc Nicolae susține, că procurorul mun. Chișinău a refuzat examinarea plângerii sale din 16 iulie 2023.

La 25 septembrie 2023, reclamantul a contestat acţiunile abuzive şi ilegale ale procurorului mun. Chișinău cu o altă plângere, adresată procurorului mun. Chișinău, în ordinea art. 299^1, 299^2 Cod de procedură penală al Republicii Moldova.

La 03 octombrie 2023, reclamantul a primit o scrisoare din Procuratura mun. Chișinău, semnată de procurorul Irina Artin.

La 06 octombrie 2023, reclamantul a contestat la Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana acţiunile ilegale, abuzive şi criminale ale Procurorului mun. Chișinău şi procurorilor în ordinea art. 313 Cod de procedură penală al Republicii Moldova.

Prin încheierea judecătoriei Chişinău, sediul Ciocana din 02 noiembrie 2023,

plângerea sa din 06 octombrie 2023 a fost respinsă ca neîntemeiată.

Susține reclamantul, că Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana a respins plângerea din 06 octombrie 2023, din motivul că toate acțiunile întreprinse de organul de urmărire penală și procurori au fost efectuate în strictă corespundere cu art. art. 19, 254, 274 CPP al RM, iar argumentele lui Daniliuc Nicolae privitor la faptul că procurorii au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 274 CPP al RM le consideră declarative și nefondate și vin în contradicție cu faptele constatate pe parcursul examinării plângerii.

Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana a mai constatat, că toate acţiunile întreprinse de organul de urmărire penală şi procurori au fost efectuate în strictă corespundere cu normele de procedură penală.

Reclamantul consideră, că concluziile instanței sunt nefondate, or prin dispozitivul încheierii din 02 noiembrie 2023, judecătoria Chişinău, sediul Ciocana a dispus, că încheierea din 02 noiembrie 2023 este irevocabilă.

Susține, că art. 13 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale garantează reclamantului, Nicolae Daniliuc, acordă dreptul la un recurs şi încă la un recurs efectiv.

Mai indică, că Protocolul nr. 7 la Convenţia pentru apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor fundamentale, Strasbourg, 22. XI.1984, în art. 2, cu privire la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, prevede că orice persoană declarată vinovată de o infracţiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăţie sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracţiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanţă de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat şi condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

Odată ce art. 2 al Protocolului 7 la Convenţie acordă dreptul persoanei vinovate la două grade de jurisdicție în materia penală, atunci și persoanei care se pretinde victimă îi este acordat dreptul la două grade de jurisdicție în materia penală, în caz contrar ar fi încălcat unul din principiile generale ale dreptului procedural penal - egalitatea părţilor în faţa legii.

Articolele 313, 473 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova nu interzic declararea unui recurs împotriva unei încheieri judecătoreşti privind refuzul pornirii urmăririi penale, considerând că ar fi o aberație totală ca o

încheiere judecătorească asupra refuzului de a dispune începerea urmăririi penale să fie irevocabilă.

Susține, că în aşa circumstanţe art. 313, 473 din Codul de procedură penală este în contradicţie cu art. 4, 7 şi 8 din Constituţia Republicii Moldova, nu are putere juridică şi nu produce careva efecte juridice.

Consideră, că Încheierea judecătoriei Chişinău, sediul Ciocana din 02 noiembrie 2023 este în contradicţie cu aceste norme de drept internaţional.

Daniliuc Nicolae indică, că nici până în prezent organul de urmărire penală şi procurorii nu au oferit răspuns la întrebările formulate în plângere, nu a fost auzit, a fost ignorat şi umilit de către procurori.

Mai mult ca atât, indică, că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului pe cauza Souminen v. Finlanda, reiterată în cauza Fornin vs. Moldova, a constatat că „rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult, o decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum şi posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției”.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a formulat cerințe privitoare la desfăşurarea unui proces echitabil, aşa cum impune articolul 6 paragraful 1 din Convenţie. Astfel Curtea a decis că textul implică obligația anchetei de a proceda la un examen atent al tuturor capetelor de cerere, formulate de reclamant, ale argumentelor şi cererilor de probă ale părților, având ca scop de a aprecia pretențiile acestora pentru decizia pe care o va adopta, că pentru imperativele echității impuse de articolul 6 paragraful 1 din Convenţie se găseşte obligaţia pentru autoritățile de urmărire penală de a formula un ansamblu al procedurii care să nu să se finiseze numai cu audierea contradictorie a părților.

Nerespectarea prevederilor art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, în sensul aprecierii date în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Brenan vs Marea Britanie; cererea nr. 39846/98), prin care a stipulat că dacă scopul principal al art. 6 din Convenţie în privința problemelor penale este asigurarea unui proces echitabil de către instanţa judecătorească competentă de a determina orice acuzație penală, atunci din aceasta nu reiese că articolul 6 paragraful 1 din Convenție nu este aplicabil stadiei prejudiciară de examinare a cauzei.

Astfel, susține, că articolul 6 paragraful 1 din Convenție poate să se refere la

cauză și până la momentul când aceasta este expediată in instanţa de judecată, dacă şi în măsura în care echitatea cercetării judecătorești poate fi încălcată din cauza nerespectării dispozițiilor articolului 6 din Convenţie la stadia prejudiciară de examinare a cauzei, cade sub incidenţa prevederilor articolului 6 al Convenţiei.

Prin urmare, consideră, că inacțiunile procurorului mun. Chişinău şi scrisoarea procurorului Irina Artin în cauză au un caracter superficial, iar situația de fapt şi de drept este analogică cu cea stabilită de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în paragrafele 90 și 91 din Hotărârea din 02.11.2010 în cauza Mătăsaru şi Savinschi contra Moldova, în care la fel se impunea obligația pozitivă a statului de a efectua o investigație oficială şi multilaterală, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală trebuia să depună eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat şi nu trebuia să se limiteze pe concluzii pripite și nefondate pentru a refuza începerea oricăror investigații, pentru a-şi motiva refuzul în începerea urmăriri penale pe presupuneri şi ipoteze preconcepute.

În același context, conform prevederilor pct. 22 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a RM cu privire la aplicarea de către instanțele internaționale a unor prevederi ale Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului şi libertăților fundamentale nr. 3 din 09.06.2014, în cazul în care instanțele de drept se abţin de a da răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o, posibilitatea de a cunoaște dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 parag. 1 al CEDO.

În această ordine de idei, reclamantul menționează, că atât organul de urmărire penală cât și procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările, formulate de către Nicolae Daniliuc, prin ce au încălcat art. 1 CEDO şi anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane, aflate sub jurisdicția sa, drepturile şi libertățile definite de Convenţie.

Daniliuc Nicolae consideră, că organul de urmărire penală, procurorii, instanțele de judecată din Republica Moldova au încălcat flagrant prevederile art. art. 19, 254, 274, 313, din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, nu s-a efectuat nici o cercetare penală pe cazul dat pentru a se afla adevărul din motivul că procurorii în cauză, și nu numai procurorii, nu vor să afle adevărul, nu au nevoie de adevăr pentru a nu deranja pe cineva și ai proteja pe acești procurori, instanțele de judecată au închis ochii la aceste acțiuni ale procurorilor.

Susține, că președintele Republicii Moldova, ca garant al Constituţiei și al

drepturilor cetățenilor Republicii Moldova, când i-a numit prin Decret în funcție de judecător pe Sergiu Ciobanu și pe Procurorul General al Republicii Moldova trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova.

Procurorul General al Republicii Moldova, Consiliul Superior al procurorilor al Republicii Moldova, când i-a promovat și numit în funcție pe Procurorul mun. Chișinău și procurorul Irina Artin trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova.

Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova când l-a promovat și angajat în funcție pe Dorel Cucoș trebuia să se gândească și la cetățenii Republicii Moldova.

Reclamantul indică, că în cauza dată există însăși fapta infracțiunii, există toate elementele constitutive ale infracțiunii, prevăzută de art. 327 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova - abuzul de putere sau abuzul de serviciu.

În cauza dată există însăși fapta infracțiunii, există toate elementele constitutive ale infracţiunii, prevăzută de art. 328 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova - excesul de putere sau depăşirea atribuţiilor de serviciu.

În cauza dată există însăși fapta infracțiunii, există toate elementele constitutive ale infracţiunii, prevăzută de art. 329 alin. (2) Cod penal al Republicii Moldova – neglijență în serviciu.

Daniliuc Nicolae consideră, că o reparație echitabilă a prejudiciului moral, în sensul art. 41 CEDO, cauzat prin infracțiune ar constitui suma de 50 000 euro.

2. <u>Soluţia instanţei de fond:</u>

Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul central din 18 ianuarie 2024, cererea de chemare în judecată depusă de către Daniliuc Nicolae către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău, cu privire la încasarea în mod solidar a prejudiciului moral în sumă de 50000 Euro, cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 20000 lei, s-a respins ca neîntemeiată. (f.d.58, 65-69)

3. <u>Solicitarea apelantului:</u>

La data de 15 februarie 2024, Daniliuc Nicolae ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat împotriva acesteia solicitând: admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admise pretențiile reclamantului Daniliuc Nicolae și încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Procuratura

Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău suma de 50000 euro cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin infracțiune, și suma de 20000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică. (f.d.72-75)

La data de 14 mai 2024, Daniliuc Nicolae a înaintat apel motivat prin conținutul căruia a indicat, că hotărârea primei instanțe o consideră ca fiind nefondată, deoarece instanța a respins acțiunea, invocând ca circumstanță de drept prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. (f.d.82-85)

Menționează, că faptul dat îl consideră ca fiind un abuz și aberații ale instanței de fond.

Indică, că în cererea de chemare în judecată, reclamantul Nicolae Daniliuc, nu a invocat ca circumstanță de drept în susținerea pretențiilor înaintate prevederile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998.

A invocat, ca circumstanțe de drept în susținerea pretențiilor înaintate prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 1, 5, 6, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25, 53 din Constituția Republicii Moldova, art. art. 19, 2006, 2007 Cod civil al Republicii Moldova.

Menționează, că este numai dreptul exclusiv al reclamantului de a formula pretenții, de a decide împotriva cui formulează aceste pretenții și de a invoca circumstanțele de fapt și de drept în susținerea pretențiilor formulate. Nu are nici un drept legal instanța de judecată să se implice abuziv și să modifice așa cum dorește pretențiile înaintate, împotriva cui sunt formulate pretențiile și să modifice circumstanțele de fapt și de drept invocate de către reclamant în susținerea pretențiilor înaintate.

Și nu are nici o atribuție Legea nr. 87 din 21.04.2011 cu speța dată.

Instanța de fond a aplicat o lege care nu urma a fi aplicată, și nu a aplicat o lege care urma să fie aplicată.

Indică, că instanța de fond a respins integral acțiunea din motivul că în speța dată nu a fost săvârșită careva infracțiune.

Susține, că atât timp cât nu există o ordonanță motivată definitivă și irevocabilă a procurorilor de refuz în pornirea urmăririi penale - există o bănuială rezonabilă că în speța dată a fost săvârșită o infracțiune.

Menționează, că în speța dată, în acțiunile lui Dorel Cucoș există însăși fapta infracțiunilor, există toate elementele constitutive ale infracțiunilor, prevăzute de art. 327 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova - abuzul de putere sau abuzul de serviciu, art. 328 alin. (3) Cod penal al Republicii Moldova - excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu și art. 329 alin. (2) Cod penal al Republicii Moldova - neglijență în serviciu.

Faptul că procurorii refuză categoric să adopte o ordonanță motivată de refuz în pornirea urmăririi penale pe cazul dat, nu rezultă că în speța dată nu a fost săvârșită o infracțiune, prevăzute de art. 327 alin. (3), art. 328 alin. (3) și art. 329 alin. (2) din Codul penal al Republicii Moldova.

Își întemeiază apelul pe prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 1, 6, 13, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20 din Constituția Republicii Moldova, art. art. 19, 2006 Cod civil al Republicii Moldova, art. art. 357-396 Cod de procedură civilă al Republicii Moldova.

La data de 14 martie 2024, cauza a parvenit spre examinare la Curtea de Apel Chișinău. (f.d.77)

La data de 23 octombrie 2024 a fost emisă încheierea Curții Supreme de Justiție prin care s-a dispus strămutarea de la Curtea de Apel Chișinău la Curtea de Apel Comrat pentru judecare în ordine de apel, cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Daniliuc împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor de judecată. (f.d.95-97)

La data de 03 noiembrie 2024, cauza a parvenit spre examinare la Curtea de Apel Comrat. (f.d.99)

La data de 05 decembrie 2024, judecătoria Chișinău a înaintat referință asupra apelului din speță prin care a solicitat: respingerea cererii de apel înaintată

de Daniliuc Nicolae, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond. (f.d.118-120)

În motivarea referinței s-a indicat, că hotărârea contestată a instanței de fond o consideră ca fiind una întemeiată și care urmează a fi menținută, cu respingerea cererii de apel depuse, ca fiind neîntemeiată.

Menționează, că obiectul prezentului litigiu îl constituie constatarea și repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale instanțelor judecătorești și instituția Procuraturii Republicii Moldova.

Susține, că la înaintarea cererii de apel, apelantul susține că instanța de fond a respins acțiunea, invocând ca circumstanță de drept prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Iar în cererea de chemare în judecată din 08 noiembrie 2023 nu a invocat ca circumstanță de drept în susținerea pretențiilor înaintate, prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

Menționează, că apelantul a mai invocat ca circumstanțe de drept, în susținerea pretențiilor înaintate, prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. art. 1, 5, 6, 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25, 53 din Constituția Republici Moldova, art. art. 19, 2006, 2007 din Codul Civil al Republicii Moldova.

Consideră că pretențiile apelantului față de Judecătoria Chișinău nu pot fi admise, or, potrivit Legii enunțate mai sus (nr.1545 din 25.02.1998), organul care reprezintă statul în acțiunile cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale procuraturii și a instanțelor judecătorești este Ministerul Justiției al Republicii Moldova, motiv pentru care conchide necesitatea menținerii soluției adoptate de prima instanță, cu respingerea pretențiilor apelantului față de Judecătoria Chișinău, ca fiind neîntemeiate, or, sunt înaintate împotriva pârâtului necorespunzător.

Susține, că cererea de apel înaintată de Daniliuc Nicolae, împotriva hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 18 ianuarie 2024 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului

Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune, compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, este una neîntemeiată și care urmează a fi respinsă, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.

La data de 09 decembrie 2024, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a depus referință asupra apelului indicat supra, prin care a solicitat: respingerea integrală a apelului declarat de apelantul Daniliuc Nicolae și să fie menținută hotărârea primei instanțe. (f.d.121-123)

Menționează, că pledează pentru declararea drept neîntemeiat apelul declarat de apelantul Daniliuc Nicolae.

Indică, că hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul central din 18 ianuarie 2024 este una legală și întemeiată, corect instanța a respins acțiunea înaintată de către Daniliuc Nicolae ca fiind neîntemeiată.

Susține concluzia instanței de fond care întemeiat consideră, că circumstanțele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în condițiile apariției dreptului de reparare a prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului, pentru un eventual prejudiciu moral suportat, deoarece actul judecătoresc nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care vina este dovedită printr-o sentință judecătorească, iar cu referire la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, se referă în întregime la fondul actelor judiciare, la motivarea soluției instanței, la prevederile legale, care în opinia apelantului/reclamant, urmau a fi aplicate raportului juridic însă, potrivit principiilor constituționale, nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

Menționează, că instanța de fond a constatat că apelantul/reclamant revendică inclusiv pretenții împotriva instanțelor de judecată care au emis acte judecătorești prin care a fost examinată contestația acestuia adresată judecătorului de instrucție. Or, înfăptuirea justiției se exercită prin acte judecătorești supuse controlului în instanța de judecată ierarhic superioară, dar nu prin înaintarea acțiunii civile, când reclamantul nefiind de acord cu actele judecătorești prin care s-a soluționat contestația acestuia, a înaintat prezenta acțiune în judecată împotriva Judecătoriei Chișinău, Curții de Apel Chișinău, revendicând pretenții ce vizează dezacordul cu

actele judecătorești emise.

Mai indică, că instanța de fond a reținut că pretențiile apelantului/reclamant nu se încadrează în baza prevederilor art. 2006 Cod civil, deoarece din conținutul normei rezultă, că o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie existența unui delict civil, iar reclamantul nu a demonstrat existența unei fapte ilicite și legătura dintre fapta ilicită și pretinsul prejudiciul cauzat.

Susține, că instanța de fond a reținut că, după cum rezultă din cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae, apelantul solicită compensarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor de asistență juridică, invocând în acest sens dezacordul cu încheierile judecătorului de instrucție, iar cerințele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești și Legii nr. 87/2011, dat fiind faptul, că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survin doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 a Legii nr. 1545/1998 și art. 2 a Legii 87/2011, or, simplul dezacord cu actele judecătorești adoptate, nu intră în câmpul aplicării Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87/2011.

Consideră, că în urma celor supra indicate, nu pot fi susținute alegațiile apelantului precum că „*nu are nici un drept legal instanța de judecată să se implice abuziv să modifice așa cum dorește pretențiile înaintate, împotriva cui sunt formulate pretențiile să modifice circumstanțele de fapt și de drept invocate de către reclamant în susținerea pretențiilor înaintate*”. Or, instanța n-a modificat pretențiile apelantului, dând apreciere doar argumentelor invocate de acesta în cererea de chemare în judecată.

Susține, că întemeiat instanța de judecată a ajuns la concluzia că, argumentele invocate de apelantul/reclamant Daniliuc Nicolae în susținerea cererii de chemare în judecată nu și-au găsit confirmare prin probele cercetate și administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Invocă, că în susținerea cerințelor înaintate apelantul/reclamant n-a prezentat careva probe veridice, admisibile, pertinente și concludente care să confirme faptul vătămării drepturilor personale nepatrimoniale privind integritatea morală, prezumție valabilă până la proba contrarie, nici la examinarea cauzei în fond și nici a apelului motivat.

Consideră, că nu există temei legal de a fi casată hotărârea Judecătoriei Anenii

Noi, sediul Central, din 18 ianuarie 2024, ea fiind una legală și argumentată.

La data de 11 decembrie 2024, ***aparatul Președintelui Republicii Moldova*** a depus referință asupra apelului indicat supra, prin care a solicitat: respingerea cererii de apel, cu menținerea în vigoare a hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 18 ianuarie 2024. (f.d.130-133)

Menționează, că examinând cererea de apel, consideră că aceasta este neîntemeiată, iar concluziile primei instanțe expuse în hotărâre, corespund circumstanțelor de fapt și de drept.

Consideră, că instanța de fond corect a reținut faptul că pretențiile apelantului nu se încadrează în baza prevederilor art. 2006 din Codul Civil, or potrivit conținutului normei legale citate, o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie existența unui delict civil, iar, în speță, apelantul a omis în a demonstra existența unei fapte ilicite și legătura dintre fapta ilicită și pretinsul prejudiciu cauzat, pe când, potrivit art. 118 alin. (1) Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar simplul dezacord al apelantului cu actele procesuale emise de organele procuraturii și instanțele de judecată, nu este suficient pentru a-l considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii statului.

Menționează, că reieșind din cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae, dânsul a solicitat compensarea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor de asistență juridică, invocând în acest sens dezacordul cu încheierile judecătorului de instrucție, iar cerințele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011, dat fiind faptul, că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survin doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 a Legii nr. 1545/1998 și art. 2 a Legii 87 din 21.04.2011, or, simplul dezacord cu actele judecătorești adoptate, nu intră în câmpul aplicării Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011.

Susține, că instanța de fond a conchis că cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae Daniliuc cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, este înaintată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, contrar normelor legale în vigoare, or normele legale citate mai sus

acordă persoanei dreptul de a pretinde la repararea prejudiciului moral cauzat, doar în cazul în care în privința acestuia a fost aplicată o ilegalitate, pe când în speță, reclamantul doar reclamă că cererea sa nu a fost soluționată conform așteptărilor proprii, în sensul pornirii cauzelor penale, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor, totodată pârât în astfel de acțiuni urmează a fi Ministerul Justiției.

Consideră, că instanța de fond corect a reținut faptul că situația descrisă și invocată de către Nicolae Daniliuc nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului în persoana Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, pentru un eventual prejudiciu material și moral suportat de către apelant, deoarece refuzul în pornirea urmăririi penale pentru circumstanțele invocate a fost verificat în cadrul procedurilor de control, pe cale judiciară, fapt ce exclude răspunderea patrimonială a statului.

Astfel, la adoptarea hotărârii contestate, instanța de fond a aplicat corect prevederile legale incidente speței litigiului și le-a dat o apreciere corectă.

Susține, că mecanismul de reparare a prejudiciilor cauzate prin acțiunile ilicite de alte organe de drept, instanța de judecată, procuratură și organul de urmărire penală este reglementat de Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Mai indică, că instanța de fond cert a dedus că cererea de chemare în judecată a fost depusă contrar normelor legale în vigoare, prin urmare, este cert faptul că Nicolae Daniliuc nu este în drept să pretindă repararea prejudiciului moral, or în raport cu aceasta nu au fost identificate careva acțiuni de constrângere sau vătămare, sau altele prevăzute expres de lege, din care motive circumstanțele faptice nu pot constitui temei pentru plata unor despăgubiri.

Prin urmare, opinează că instanța de fond a apreciat corect și multiaspectual argumentele înaintate în cererea de chemare în judecată.

Astfel, ținând cont că cerința reclamantului a fost respinsă, instanța de judecată a respins și solicitarea reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică în mărime de 20000 lei, mai mult ca atât, la caz, din anexele prezentate la cererea de chemare în judecată lipsesc careva probe care atestă suportarea de către reclamant a pretinsei sume de 20000 lei, cu titlu de

cheltuieli de asistență juridică.

Pe cale de consecință, având în vedere faptul, că de către prima instanță au fost elucidate toate circumstanțele importante ale cauzei, normele de drept material fiind aplicate corect, în circumstanțele în care, cererea de apel declarată nu indică careva temeiuri de fapt și de drept care ar întruni temeiuri de anulare a hotărârii contestate, iar argumentele invocate în cererea de apel poartă un caracter declarativ, consideră că cererea de apel urmează a fi respinsă și menținută hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 18 ianuarie 2024.

4. ***Termenul de declarare a apelului:***

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) Cod de procedură civilă, *termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.*

Colegiul judiciar conchide, că potrivit materialelor cauzei, la data de 18 ianuarie 2024, judecătoria Anenii Noi, sediul central a pronunțat dispozitivul hotărârii, astfel, instanţa de apel conchide apelul înaintat la data de 15 februarie 2024, de către Daniliuc Nicolae ca fiind depus în termenul legal prevăzut.

5. Argumentele părţilor:

În ședința de judecată a instanței de apel Daniliuc Nicolae, precum și reprezentanții Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău fiind citați legal despre data, ora și locul examinării cauzei, nu s-au prezentat.

Reieșind din prevederile art. 379 alin. (2) Cod de procedură civilă, unde se indică că *neprezentarea în şedinţă de judecată a apelantului sau intimatului, a reprezentanţilor acestora, precum şi a unui alt participant la proces, citaţi legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu împiedică judecarea apelului*, Colegiul judiciar a decis examinarea cauzei în lipsa părților legal citate și care nu s-au prezentat la proces.

6. Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de apelant în cererea de apel și a materialelor din dosar, Colegiul judiciar concluzionează că apelul declarat de Daniliuc Nicolae urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul central din 18 ianuarie 2024, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe*.

În conformitate cu prevederile art. 25 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa trebuie să cerceteze direct şi nemijlocit probele, să asculte explicaţiile părţilor şi intervenienţilor, depoziţiile martorilor, concluziile expertului, consultaţiile şi explicaţiile specialistului, să ia cunoştinţă de înscrisuri, să cerceteze probele materiale, să audieze înregistrările audio şi să vizioneze înregistrările video, să emită hotărârea numai în temeiul circumstanţelor constatate şi al probelor cercetate şi verificate în şedinţă de judecată.*

Potrivit art. 117 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, *probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.*

Conform art. 118 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.*

Conform prevederilor art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluționării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*.

Conform art. 373 alin. (1), (2) și (5) Cod de procedură civilă, *instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate,*

legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 6 § 1 CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil. Dreptul la un proces echitabil vizează respectarea principiului egalităţii armelor, unde fiecare din părţi urmează să obţină posibilitatea de a-şi prezenta cauza în condiţii egale, care să nu o plaseze într-o situaţie net dezavantajoasă în raport cu partea adversă.

Colegiul constată, că respectiva normă garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligațiilor instanţei de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind unicul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Instanța de apel remarcă că, hotărârea este întemeiată, dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță şi pe probele cercetate în ședință de judecată*.

Astfel, prevederea legală enunțată mai sus în mod expres, obligă instanţa de apel să verifice circumstanțele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul celor relatate, Colegiul reține că sarcina instanţei de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 din Codul de procedură civilă, în condiţiile în care instanţa de fond a soluţionat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în

vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.

Respectiv, conform practicii CtEDO instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de instanţa inferioară, (cauza *Hirro Balani contra Spaniei,* nr.18064/91 din 09 decembrie 1994, §27; cauza *Georgiadis contra Greciei,* nr. 21522/93 din 29 mai 1997, §43).

La caz, instanţa de apel verificând în raport cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanțe, constată că aceasta ***urmează a fi menținută***, or, concluziile primei instanțe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei, normele de drept material fiind aplicate corect.

Colegiul judiciar reţine, că prima instanţă a constatat şi a elucidat pe deplin circumstanţele de fapt importante pentru soluţionarea cauzei, a aplicat corect normele de drept material şi a respectat normele de drept procedural la judecarea speței.

Subsecvent, instanța de apel constată, că la data de 08 noiembrie 2023, Daniliuc Nicolae a înaintat în prima instanța o cerere de chemare în judecată către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune și compensarea cheltuielilor pentru asistența juridică. (f.d.2-13)

Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul central din 18 ianuarie 2024, cererea de chemare în judecată depusă de către Daniliuc Nicolae către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău, cu privire la încasarea în mod solidar a prejudiciului moral în sumă de 50000 Euro, cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 20000 lei, s-a respins ca neîntemeiată. (f.d.58, 65-69)

La data de 15 februarie 2024, Daniliuc Nicolae ne fiind de acord cu hotărârea instanței de fond a înaintat apel nemotivat, iar la data de 14 mai 2024 apel motivat, împotriva acesteia solicitând: admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admise pretențiile lui

Daniliuc Nicolae și încasarea în mod solidar de la Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău suma de 50000 euro cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin infracțiune, și suma de 20000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică. (f.d.72-75, 82-85)

Colegiul constată că, argumentele invocate în apel nu sunt temeinice și plauzibile, pentru a fi admise, cu casarea hotărârii instanței de fond, la această concluzie instanța de apel a ajuns, pentru motivele ce preced.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime*.

Potrivit art. 15 alin. (1), (2) Cod civil, *apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părți până la adresare în instanță de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract*.

Colegiul instanței de apel constată, că formulând prezenta acțiune împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, Daniliuc Nicolae pretinde la repararea prejudiciului legat de examinarea plângerii penale din 16 iunie 2023, în corespundere cu prevederile art. 19, 254, 274, 313 Cod de procedură penală, precum și încasarea prejudiciului moral rezultat din erorile săvârșite la examinarea plângerii penale de către procurori și instanțele de judecată în sumă de 50000 Euro și a cheltuielilor de judecată pentru asistența juridică în sumă de 20000 lei.

Potrivit materialelor cauzei, instanța de apel constată, că drept temei pentru înaintarea acțiunii invocate supra, apelant invocă faptul, că la 16 iunie 2023 s-a adresat către Procurorul mun. Chișinău cu o plângere penală, solicitând dispunerea începerii urmăririi penale în privința șefului-adjunct al SUP a IP Centru al DP mun. Chișinău, Dorel Cucoș în temeiul art. 327 alin. (3), art. 328 alin. (3) și art. 329 alin. (2) din Codul penal al Republicii Moldova. (f.d.15-18)

La data de 25 septembrie 2023 Daniliuc Nicolae a contestat acțiunile procurorului mun. Chișinău, în ordinea prevăzută de art. 299^1, 299^2 Cod de procedură penală. (f.d.19-21)

Prin răspunsul nr. 05/30-5337 din 03 octombrie 2023, contrasemnat de Artin Irina - procuror în Procuratura mun. Chișinău, oficiul centru, s-a adus la cunoștința

lui Daniliuc Nicolae faptul că a fost emisă o ordonanță de respingere a plângerii, ca fiind neîntemeiată, despre care a fost informat prin scrisoarea din 11 iulie 2023 cu nr. 05/30-3795. (f.d.22)

Colegiul atestă, că la data de 06 octombrie 2023, Daniliuc Nicolae s-a adresat Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, cu o plângere împotriva refuzului de a dispune începerea urmăririi penale, solicitând obligarea Procurorului mun. Chișinău de a se conforma prevederilor art. 19, 254, 265, 274 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, să primească plângerea din 16 iunie 2023 și să cerceteze cazul dat complet, obiectiv și sub toate aspectele pentru aflarea adevărului cu emiterea unei ordonanțe motivate pe cazul dat. (f.d.23-25)

La data de 02 noiembrie 2023, a fost emisă încheierea judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, prin care s-a respins ca fiind inadmisibilă plângerea petiționarului Daniliuc Nicolae, împotriva ordonanței procurorului adjunct al procurorului șef al Procuraturii mun. Chișinău, șef al oficiului centru, Veaceslav Toderiță, din 27 iulie 2023, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea petiționarului Daniliuc Nicolae, împotriva ordonanței procurorului în Procuratura mun. Chișinău, oficiul centru, Irina Artin din 03 iulie 2023, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea petiționarului Daniliuc Nicolae împotriva ordonanței OUP al SUP a Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău, Cucoș Dorel, din 31 martie 2023, prin care s-a refuzat în primirea plângerii petiționarului Daniliuc Nicolae înregistrată cu nr. 1740 din 01.03.2023 spre examinare în conformitate cu art. 274 CPP al RM. (f.d.26-28)

Subsecvent, Colegiul judiciar reține, că potrivit art. 8 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, - orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanţelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.

În conformitate cu art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice cu nr. 1966 din 16 decembrie 1966, toți oamenii sunt egali în fața tribunalelor și curților de justiție. Orice persoană are dreptul ca litigiul în care se află să fie examinat în mod echitabil și public de către un tribunal competent, independent și imparțial, stabilit prin lege, care să decidă asupra contestărilor privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Ședința de judecată poate fi declarată secretă în totalitate sau pentru o parte a desfășurării ei, fie în interesul bunelor moravuri, al ordinii publice sau al securității naționale într-o societate democratică, fie dacă interesele vieții particulare ale părților în cauză o cer, fie în

măsura în care tribunalul ar socoti acest lucru ca absolut necesar, când datorită circumstanțelor speciale ale cauzei, publicitatea ar dăuna intereselor justiției; cu toate acestea, pronunțarea oricărei hotărâri în materie penală sau civilă va fi publică, afară de cazurile când interesul minorilor cere să se procedeze altfel sau când procesul se referă la diferende matrimoniale ori la tutela copiilor.

Conform art. 1, art. 6, art. 13 și art. 41 a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Titlul I al prezentei Convenții. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunţată în mod public, dar accesul în sala de şedinţă poate fi interzis presei şi publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părţi a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părţilor la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanţă atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până ce vinovăţia sa va fi legal stabilită. Orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege şi în mod amănunţit, asupra naturii şi cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul şi de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; c) să se apere el însuşi sau să fie asistat de un apărător ales de el şi, dacă nu dispune de mijloace necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci cînd interesele justiției o cer; d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării şi să obţină citarea şi audierea martorilor apărării în aceleași condiţii ca şi martorii acuzării; e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înţelege sau nu vorbeşte limba folosită la audiere. Orice persoană, ale cărei drepturi şi libertăţi recunoscute de prezenta convenţie au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanţe naţionale, chiar şi atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acţionat în exercitarea atribuţiilor lor oficiale. Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare

incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

Conform art. 1 din Constituția RM, Republica Moldova este un stat suveran și independent, unitar și indivizibil. Forma de guvernământ a statului este republica. Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sânt garantate.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Constituția RM, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 7 din Constituția RM, Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și niciun alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Corespunzător și art. 8 din Constituția RM prevede respectarea dreptului internațional și a tratatelor internaționale.

Colegiul reține că potrivit art. 20 din Constituția RM, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nicio lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Convenția Europeană a drepturilor omului prevede la art. 6 dreptul persoanei la un proces echitabil. Însă acest drept acoperă un domeniu foarte larg și include mai multe elemente ca accesul liber la justiție în materie civilă și penală; examinarea cauzei în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil; examinarea cauzei de către un tribunal independent, imparțial, stabilit prin lege; publicitatea pronunțării hotărârilor judecătorești; prezumția nevinovăției; dreptul persoanei acuzate de a fi informată despre natura acuzației sale, de a beneficia de înlesnirile necesare apărării, de a avea un apărător, de a fi asistat de un interpret, dreptul la contradictorialitatea procesului penal și egalitatea armelor în cadrul acestuia, etc.

Curtea a arătat că pentru ca art. 6 § 1 să fie incident sub aspect civil, trebuie îndeplinite mai multe condiții, și anume: a) să existe o contestație cu privire la un drept ce poate fi revendicat și pus în valoare pe calea unei acțiuni în justiție în sistemul de drept intern; b) contestația să fie reală și serioasă - ea poate să privească atât existența dreptului, cât și întinderea sau modurile în care se exercită

acesta; c) rezultatul procedurii să fie direct și determinant cu privire la existenta dreptului.

Aplicarea primului alineat al art. 6 în materie civilă este guvernată de două principii generale - *contestaţiile care au un obiect patrimonial vor avea caracter civil și art. 6 nu va fi aplicabil atunci când autorităţile publice îşi exercită puterea discreţionară*.

Potrivit prevederilor art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, *organul de urmărire penală are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atât circumstanţele care dovedesc vinovăţia bănuitului, învinuitului, inculpatului, cât şi cele care îl dezvinovăţesc, precum şi circumstanţele care îi atenuează sau agravează răspunderea*.

Precăutând și analizând materialele dosarului, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, Colegiul instanței de apel apreciază drept ***justă*** concluzia instanței de fond cu privire la faptul că circumstanţele invocate în cererea de chemare în judecată nu se încadrează în condițiile apariției dreptului la repararea prejudiciului moral și nu implică răspunderea statului, pentru un eventual prejudiciu moral suportat.

Or, ***actul judecătoresc*** nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care *vina este dovedită printr-o sentință judecătorească*, iar cu referire la pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, se referă în întregime la fondul actelor judiciare, la motivarea soluției instanței, la prevederile legale, care în opinia apelantului urmau a fi aplicate raportului juridic, însă potrivit principiilor constituționale, nimeni în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise.

Altfel, Colegiul conchide, că în mod ***corect*** cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune, și încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Or, instanța de fond corect a reținut, că „*cerinţele invocate nu cad sub incidența prevederilor Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011, dat fiind*

faptul, că angajarea răspunderii statului pentru recuperarea prejudiciului cauzat prin aceste acțiuni survin doar în cazurile strict prevăzute de lege, iar situația expusă în cauză nu se încadrează în prevederile art. 3 a Legii nr. 1545/1998 și art. 2 a Legii 87 din 21.04.2011, or, simplul dezacord cu actele judecătorești adoptate, nu intră în câmpul aplicării Legii nr. 1545/1998 și Legii nr. 87 din 21.04.2011".

Astfel, Colegiul judiciar constată, că normele enunțate de către apelant în cererea de chemare în judecată cât și în apelul înaintat, reglementează în mod generalizat drepturile persoanei căreia îi sunt lezate.

Colegiul atestă, că apelantul a invocat în apelul declarat, pentru apărarea drepturilor sale, prevederile art. 2006 Cod civil, contrar faptului dat, instanța de apel reține că pretențiile lui Daniliuc Nicolae nu se încadrează în baza prevederilor art. 2006 Cod civil.

La caz, Colegiul stabilește cu certitudine, că dezacordul cu acțiunile întreprinse de organele de stat menționate de apelant nu generează o răspundere patrimonială, astfel, nefiind constatată o încălcare a dreptului la examinarea plângerii penale. Daniliuc Nicolae nu poate pretinde la repararea prejudiciului moral, așa cum din speță, în raport cu apelantul *nu sunt identificate acțiuni de constrângere* sau *vătămare* sau altele prevăzute expres de lege, din care motive, cele enunțate nu pot constitui temei de solicitare a unei despăgubiri.

Astfel, potrivit prevederilor art. 2006 Cod civil, *(1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcţie de răspundere va răspunde solidar în cazul intenţiei sau culpei grave. (2) Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin.(1). (3) Obligaţia de reparare a prejudiciului nu se naşte în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenţie ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale. (4) În cazul în care o autoritate publică are o obligaţie impusă de un act adoptat în scopul protecţiei contra riscului de producere a unui anumit fel de prejudiciu, ea răspunde pentru prejudiciul de acest fel cauzat sau nepreîntîmpinat prin neexecutarea obligaţiei, cu excepţia cazului cînd autoritatea publică demonstrează că a dat dovadă de diligenţă rezonabilă în executarea obligaţiei. (5) Autoritatea publică nu răspunde pentru prejudiciul cauzat prin adoptarea unui act normativ sau omisiunea de a-l adopta*.

Or, potrivit conținutului normei legale invocate supra, o condiție pentru dispunerea reparării prejudiciului constituie ***existența unui delict civil***, iar în speță, Daniliuc Nicolae ***a omis în a demonstra existența unei fapte ilicite*** și legătura dintre fapta ilicită invocată și pretinsul prejudiciu cauzat, pe când, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel*, iar simplul dezacord al apelantului cu actele procesuale emise de organele procuraturii și instanțele de judecată, nu este suficient pentru a-l considera ilegal sau pentru antrenarea răspunderii statului.

Subsecvent, Colegiul remarcă, că ***apelantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale***, în special, în condițiile în care nu a fost demonstrată fapta ilicită a Statului invocată de către Daniliuc Nicolae, care să decurgă din încălcarea drepturilor descrise la art. 19, 254, 274, 313 din Codul de procedură penală.

Mai mult ca atât, Colegiul judiciar reține ca fiind corectă și concluzia instanței de fond cu privire la faptul, că normele legale citate mai sus, acordă persoanei dreptul de a pretinde la repararea prejudiciului material și moral cauzat, „*doar în cazul în care în privința acestuia a fost aplicată o ilegalitate, pe când în speță, reclamantul doar reclamă că cererea sa nu a fost soluționată conform aşteptărilor proprii, în sensul pornirii cauzelor penale, fapt ce nu poate fi calificat drept temei de plată a despăgubirilor, totodată pârât în astfel de acțiuni urmează a fi Ministerul Justiției*”.

Or, doar în această situație poate fi solicitat și reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune sau prin acțiunile ilegale ale organelor statului.

Astfel, instanța de judecată corect a reținut faptul, că „*nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârilor emise*”.

Cât privește alegațiile apelantului în partea ce ține de încasarea cheltuielilor de judecată, Colegiul instanței de apel ***consideră justă*** poziția instanței de fond.

Or, având în vedere că instanța a conchis asupra netemeiniciei acțiunii, aceasta nu este îndreptățită să acorde reclamantului careva compensații a cheltuielilor de judecată.

Instanța de apel conchide, că hotărârea instanței de fond este ***clară*** și ***precisă***, se referă la probele administrate în cauză și este în concordanță cu acestea,

răspunde în fapt și în drept la toate aspectele incidente în speța vizată, precum și conduce în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv.

În această ordine de idei, în viziunea Colegiului judiciar, toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelant pe marginea hotărârii contestate, citate supra, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței.

Totodată, Colegiul judiciar menționează, că în cadrul hotărârii CtEDO în cauza *Van de Hurk contra Țărilor de Jos* din 19 aprilie 1994, înalta Curte a statuat că motivarea hotărârii nu atestă obligația instanței de a da fiecărui argument un răspuns detaliat.

Subsecvent, Colegiul judiciar reiterează, că concluziile primei instanţe sunt întemeiate şi legale, fiind în concordanță cu prevederile art. 239 Cod de procedură civilă, astfel, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În baza celor expuse în conformitate cu prevederile art. 385 lit. a), art. art. 389-390, 394, 434 Cod de procedură civilă al RM, Colegiul judiciar

D E C I D E :

Se respinge apelul declarat de reclamantul Daniliuc Nicolae.

Se menține hotărârea judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 18 ianuarie 2024, adoptată pe cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae către Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău cu privire la încasarea în mod solidar a prejudiciului moral, cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor pentru asistență juridică.

Decizia este definitivă și executorie din momentul pronunțării, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni din momentul comunicării deciziei integrale.

Preşedintele ședinței,

Judecătorul:	Judecător:	Judecător:
MIRONOV Andrei	COLEV Grigori	HUDOBA Valeri